

İÇİNDEKİLER

0 Bisiklet Benim Olacak!.....	7
Başlarım Matematiğel.....	17
Bu Gezegen Normal Değil.....	34
Bölündükçe Çoğalan Macera.....	41
Yanlış Basarsan Cumburloop!.....	48
Gökyüzünden Tohum Yağıyor.....	54
Çıkabilirsen Çık Şimdi!.....	59
Kaydıraklı Kütüphanede Bir Sır.....	64
Peki Kim Kazandı?	71
Bu Kitap Benden Sorulur!.....	75
Bu Kitapta Geçen Bazı Kelimelerin Anlamlarını Merak Ediyorsan.....	79

O BİSİKLET BENİM OLACAK!

Bahar gelmişti. Hava sıcacıktı. Kuşlar ötüyor, güneş sınıfın içine kadar uzanıyordu.

Oğuzhan ise matematik dersindeydi.

Yaniii, sadece bedeni matematik dersindeydi.

Aklı mı? Aklı çoktan başka yerlere gitmişti!

Tahtadaki sayılar birer koyuna dönüşmüş, çitin üzerinden “hooooop” diye atlamaya başlamışlardı.

Bir... iki... üç...

Oğuzhan tam dördüncü koyunun nasıl atlayacağını merak ediyordu ki: **DİİİNG!**

Zil çaldı. Koyunlar puf diye kayboldular. Oğuzhan gözlerini kırıştırıp tahtaya baktı. Tahtada kocaman harflerle şunlar yazıyordu:

YIL SONU BİLGİ YARIŞMASI

Yarışma duyurusunun hemen yanında ise matematik soruları vardı. Öğretmeni gülererek Oğuzhan'a baktı:

– Aramıza hoş geldin Oğuzhan! Biraz önce nerelerdedin?

Oğuzhan, öğretmenine cevap veremedi. Çünkü gözü çoktan başka bir şeye takılmıştı. Yarışmayı kazanan öğrencinin ödülüne!

Ödül, kıpkırmızı, şahane bir bisikletti! Oğuzhan'ın gözleri parladı. “Ne var canım bunda? Bisiklet işte! Abartacak bir şey yok” demeyin sakın.

Çünkü o bisiklet asla sıradan bir bisiklet değildi. Oğuzhan'a göre o, kıpkırmızı bir ejderhaydı!

Ömer hemen Oğuzhan'ın yanına sokuldu.

– Bisiklete bakıyorsun, değil mi?

Oğuzhan gözünü bisikletten ayırmadan başını salladı.

– O benim olacak, dedi heyecanla.

Ömer kaşlarını kaldırdı.

– Senin miiii?

– Eveeet.

– Yarışmada matematik de olacak ama! Nasıl yapacaksın?

Oğuzhan üzüntüyle arkadaşına döndü. Doğruydı. Türkçesi iyiydi. Kitap okumayı seviyordu. Gitar çalıyordu. Futbolda da hiç fena değildi.

Ama matematik...

Ah řu matematik!

O konuda ancak iki harflik bir kelimecik kadar iyiydi:

“EH!”

Matematikle aralarında henüz sıcak bir arkadaşlık yoktu. Yine de Oğuzhan pes etmeye niyetli değildi. Sonuçta işin sonunda kırmızı ejderhaya binmek vardı.

– Matematiği de hallederim! Sonra Kırmızı Ejder benim olur!

Çocuklar bisiklete **KIRMIZI EJDER** diyorlardı. Çünkü hem kıpkırmızıydı hem de üzerindeki desenler ejderha pullarına benziyordu. **Ayrıca yokuş aşağı sürdüğünde gökyüzünde uçuyor, kanatlanıyor, bulutlara değiyor gibi hissediyordun.**

Ömer gülümsedi.

– Yalnız yarışmada ben de varım, dedi sırtarak.

Oğuzhan arkadaşının omzuna dokundu.

– Sen rakibim değilsin ki kanka, dedi.

– Nedenmiş o, diye sordu Ömer.

– Sen kazanırsan bisiklete ben de binerim. Ben kazanırsam sen de binersin, diye atıldı Oğuzhan.

Sonuçta arkadaşlık paylaşmak demekti.

Ömer bir an düşündü.

– Haklısın. O zaman ikimizden biri kazansın yeter!

İkisi de kahkahayı patlattılar. Sonra da hoplaya zıplaya sınıftan çıkıp servise koştular. Oğuzhan'ın aklında ise artık tek bir şey vardı: **KIRMIZI EJDER!**

Servis eve doğru giderken Oğuzhan'ın aklında ne camdan gördüğü park vardı ne de arkadaşlarının konuşmaları. Aklında yalnızca yarışma vardı.

Eve girer girmez ayakkabılarını çıkarıp odasına koştu. Çantasını yatağının üzerine bıraktı ve **evde ne kadar matematik kitabı varsa toplamaya başladı.**

Bir kitap...

İki kitap...

Üç, dört, beş...

Kitaplar masanın üzerinde yükseldikçe yükseldi.

Oğuzhan en son kitabı da kulenin tepesine koyup karşısına geçti.

*- Vay be! Bunların hepsi benim mi?
Haberim yokmuş ama matematik
odamı ele geçirmiş meğer!*

Sonra sandalyesine oturdu, ilk kitabı önüne çekti ve derin bir nefes aldı.

- Hazırsan geliyorum matematik, dedi kendinden emin bir sesle. Sonuçta bir ders ne kadar zor olabilirdi ki?

Tam kitabı açmış ve kendine "Yapabilirsin!" diye gaz vermişti kiii mutfaktan annesinin sesi duyuldu:

- Oğuzhaan! Tostun hazır oğlum!

Oğuzhan'ın karnı da annesine destek verdi:

GUUUURRRR!

Oğuzhan karnına baktı. Elini üstüne koyup, "Tamam, tamam! İkinize karşı tek başıma mücadele edemem zaten" diye cevap verdi. Kitabı kapatıp mutfığa koştu. Matematik biraz bekleyebilirdi. Karnı mı? Hayıır, işte o beklemezdi.

Oğuzhan tostunu yerken bile Kırmızı Ejder'i düşünüyordu.

Bir lokma aldı.

Kırmızı Ejder...

Bir lokma daha aldı.

Matematik...

Bir lokma daha...

Bisiklet...

Hayallerinin içine o kadar derin dalmıştı ki annesinin tostun arasına koyduğu marulları bile fark etmeden hapur hapur yiyip yuttu. Oysa normalde tabağında küçücük bir yeşillik görse,

– Bu ne yaa? Ben marul falan yemem, diye söylenirdi.

Ama bugün marulların hepsini bir lokmada yemişti. Annesi şaşkın şaşkın oğluna baktı. Allah korusun, bu çocuk hasta falan olmasındı?

– Sen iyi misin oğlum, dedi telaşla.

Oğuzhan içini çekerek cevap verdi:

– **Anne, benim matematikte biraz
eksikim var. Yaniii, aslında bayağı
bi eksikim var, dedi.**

Annesi konunun ne olduğunu tam anlayamadı. Mevzu ne ara marullu tosttan matematiğe gelmişti?

– Anlamadım, dedi ağzından laf almayı umarak.

– Okulda bir bilgi yarışması var. Tam bir ay sonra. Matematik de soracaklar. Matematikle aramı düzeltmem lazım ama nereden başlayacağımı bilmiyorum.

– Hımm, diye düşünceli bir cevap verdi annesi. O sırada Oğuzhan'ın çok sevdiği bir şeyi aklından geçirmekteydi.

“İşte bu!” der gibi parmağını şıklattı ve konuşmaya başladı:

– **Şimdi bana cevap ver bakalım, futbol nasıl oynanır?**

Oğuzhan şaşkınlıkla annesine baktı.

– **FUTBOL MU?** Ne alaka şimdi yaa?

– Evet evet, futbol. Sen alakasını falan boş ver de sorumu yanıtla bakalım.

Omzunu “peki” der gibi silkti Oğuzhan ve en sevdiği şeyin, o çok sevdiği kurallarını saymaya başladı:

– Çok kolay! İki takım olur. Her takımın bir kalecisi vardır. Oyuncular paslaşır, topu karşı kaleye götürmeye çalışır. Sonra şuuut ve goooool! Ama tabii kuralları da var. Taç var, korner var, ofsayt var...

**Bak, özellikle ofsayt çok önemli.
Şimdi sana en başından anlatayım.
Diyelim ki sen forvetsin ve ben...**

Annesi,

– Ofsayta girmeden dur bakalım kaptan, dedi gülümseyerek. Bu kadar bilgi bana yetti de arttı bile.

Oğuzhan'ın şaşkınlıktan susup kaldığı o dakikalarda annesi kıkır kıkır gülüyordu. Oğuzhan ise olup biteni anlamamıştı. Futbolla matematiğin ne ilgisi vardı?

Annesi oğlunun şaşkın bakışlarını görünce daha fazla dayanamadı.

– Oğuzhan, az önce futbolun bir sürü kuralını saydın, değil mi?

– Evet.

– Peki bu kuralları bilmeseydin futbol oynayabilir miydin?

Oğuzhan düşündü. Topu alıp eliyle koştüğünü hayal etti. Sonra kaleye girip kalecinin yanında dikildiğini... Hatta korner kullanmak yerine topu koltuğunun altına sıkıştırıp eve götürdüğünü! Başını iki yana salladı.

– Oynardım da... Sanırım ortaya futboldan başka bir şey çıkardı.

– İşte matematik de biraz böyle. Onun da bazı kuralları var. Sen daha kuralları öğrenmeden sahaya çıkmaya çalışınca her şey birbirine giriyor.

Oğuzhan'ın gözleri büyüdü.

– Yani matematiği yapamıyor değilim de kuralları mı bilmiyorum?

– Bazılarını biliyorsun, bazılarını karıştırıyorsun, bazılarını da daha çok çalışman gerekiyor. Hepsini bu.

Oğuzhan'ın yüzünde küçücük bir gülümseme belirdi. Bu açıklama kulağına hiç de fena gelmemişti. Çünkü "Ben

matematiği yapamıyorum,” başka bir şeydi. “Biraz daha öğrenmem gerekiyor,” bambaşka!

Annesi devam etti:

– Hem bilgisayarı ilk kullanmaya başladığın günleri hatırlasana...

Oğuzhan hafta sonları kodlama dersine gidiyordu. Şimdi bilgisayarın başına oturunca parmakları klavyede takır tukur geziyordu ama ilk zamanlar öyle miydi? Bir dosyayı açacağım derken başka dosyayı açıyor, kapatacağım derken olmadık yerlere tıklıyordu. Bir keresinde ekrandaki küçücük çarpı işaretini bulamayınca bilgisayara şöyle dediğini hatırladı birden:

– **Senin kapatma düğmesi yok mu yaa?**

Oğuzhan kendi hâline kıkır kıkır gülmeye başladı.

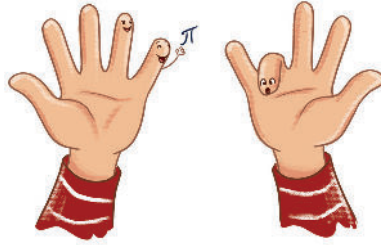
– Tamam, anladım galiba, dedi.

Annesi kaşlarını kaldırdı.

– Neyi, diye sordu merakla.

– **MATEMATİK BOZUK DEĞİLMİŞ**, dedi Oğuzhan. Sadece kullanıcı biraz acemi!

Annesi kahkahayı basarken, Oğuzhan çoktan odasına doğru koşmaya başlamıştı bile...

BAŞLARIM MATEMATİĞE!

Oğuzhan merdivenleri çıkarken arkasından annesinin sesi geldi:

– **Bir de temel işlemleri unutmaaa!**

Oğuzhan durup başını geri uzattı.

– Hangi temel işlemler?

– **Toplama, çıkarma, çarpma, bölme!**

Onlar matematiğin paslaşmaları gibi. Ne kadar çok çalışırsan o kadar hızlanırsın.

Futbol benzetmesi yine işe yaramıştı. Oğuzhan odasına girip masasına oturdu. Matematik kitaplarından yaptığı koca kule hâlâ yerinde duruyordu. Kuleye baktı. Kule de sanki ona bakıyordu. Oğuzhan parmağını kitaplara doğru uzattı.

– Bakın bakalım sayın matematik kitapları! Biraz sizden korkuyor olabilirim ama artık taktiğinizi biliyorum.

En üstteki kitabı çekti. Kule hafifçe sallandı. Oğuzhan hemen iki eliyle kitapları tuttu.

– Tamam tamam! Daha başlamadan üstüme yıkılmayın!

Kitaplarını düzgünce yerleştirdi ve çalışmaya başladı. İlk soruyu okudu. Kaşları çatıldı. İkinci soruya geçti. Bu kez saçını kaşdı. Üçüncü soruda kalemını masaya bıraktı.

– **EEE, HANİ KURALLARINI ÖĞRENİNCE KOLAYDI,** diye uflamaya başladı.

